

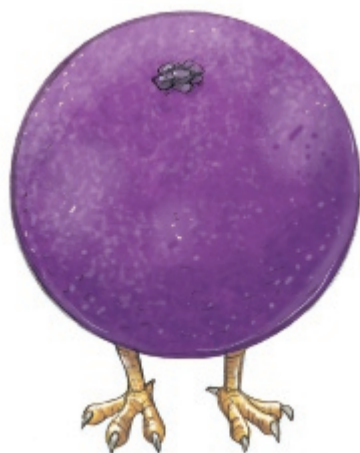
DE PAARSE PIMPELMOES

MARC DE BEL

DE PAARSE PIMPELMOES

MET ILLUSTRATIES VAN FRIEDA VAN RAEVELS

Van Halewyck

1

‘Blijven jullie lang weg, mams?’ vroeg Puf.
Moeder wierp een laatste blik in de spiegel van de sigaren-
kast en schikte de kamillebloem in haar haar.

‘Ja, dat zit er dik in, Puffie.’
Leuk! verkneuterde Puf zich.

Hij wisselde een snelle blik met Pit en knipoogde veelbelovend naar Woel en Wommel.

Als oma Gnolia kwam oppassen, mochten ze altijd veel langer opblijven.

Keutelleuk was dat!

Zeker nu de broertjes Braammuis bij hen logeerden.

‘Wie komt er allemaal naar die Grote Vergadering, paps?’ wilde Pit weten.

‘Iedereen. Dat hoop ik tenminste. Samen staan we sterk.

Dat hebben we bewezen toen we boer Spuiters uit het bos hebben verjaagd.’*

‘Maar deze keer is de vijand veel groter’, vulde vader Braammuis aan.

Het was nu niet boer Spuiters die met zijn vallen het Biezebos onveilig maakte.

De hele vuilnisbelt aan de rand van het Biezebos was nu de vijand.

Die drong steeds dieper het bos binnen, als een stinkend gezwel.

Bovendien gooiden de mensenkinderen die af en toe op de belt speelden ongelooflijk vieze en gevaarlijke dingen in het bos. Om het verst.

Maar dat was nog niet het ergste.

Al het mensenaafval werkte bovendien als een magneet op hongerige zwerfkatten en zwerfhonden.

* Zie *De beha-boomhut*, Van Halewyck 2018

Zwoef Hagedis was vorige week op het laatste nippertje ontsnapt aan de vlijmscherpe klauwen van Knoert, een reus van een rosse kater.

Een dag later had een graatmagere hond ei zo na de kuintjes van mevrouw Patrijs te pakken gekregen.

En opa Brammerd, de opa van Woel en Wommel, was eergisteren na een nachtelijk bezoekje aan oma Gnolia niet meer naar huis teruggekeerd.

Niemand van de bosrandbewoners durfde zijn hol nog uit. Zelfs binnen voelden ze zich niet meer veilig.

Daarom had de zwaar getroffen familie Braammuis het oude, vertrouwde hol vaarwel gezegd.

Helaas konden ze door de aanhoudende regen geen nieuw hol graven.

Dus had het viertal zijn intrek genomen bij de familie Boeboek.

Tot grote vreugde van Pit en Puf.

Nu konden ze naar hartenlust en de hele dag lang met Woel en Wommel ravotten.

Ook 's avonds!

De speelvogels hoopten dat vader en moeder Braammuis nog een tijdje zouden wachten om een nieuw hol te graven.

Voor hun part mocht het nog lang regenen.

De kussengevechten, die ze elke avond voor het slapengaan (en ook stiekem daarna) voerden, wilden ze zelfs voor alle zonnebloempitten van de wereld niet missen.

Die waren trouwens een goede training voor later, vond Puf. Als ze de strijd tegen de katten zouden aanbinden.

Als, want dat werd pas vannacht op de Grote Vergadering beslist.

‘Stellen jullie meteen ook een aanvalsplan op, paps?’ vroeg Puf.

Vader Boeboek keek zijn strijdvaardige zoon strak aan.

‘Wie zegt dat we voor de aanval kiezen?’

Ridder Puffaard, de Grote Kattendoder, zoals Puf zichzelf graag noemde, zette grote, niet-begrijpende ogen op.

‘Hoezo, paps?’

‘Er zijn nog andere manieren om dat op te lossen, Puffie. Mams en ik en nog een heleboel anderen vinden dat we beter eerst met die nieuwkomers gaan babbelen.’

‘Babbelen?!’ echode Puf. ‘Dat meen je niet, paps! Met die spleetogen valt toch niet te praten? Die driedubbel geschurfte, naar rotte vis ruikende knurftknoedels...’

‘Zolang we het niet proberen, weten we het niet’, snoerde moeder Pufs grote bek. ‘Ik ben ervan overtuigd dat we zonder problemen met elkaar kunnen omgaan. Niet alle honden en katten zijn gemeen. Wat denk jij ervan, Vira?’ Moeder Braammuis krabde vertwijfeld aan het lelijke litteken in haar rechteroor.

‘Ik hoop het’, sprak ze met een piepstemmetje.

‘Ik vertrouw die zwerfkatten voor geen haar’, zei Puf.

‘En tante Knulp dan?’ merkte Pit op. ‘Zij is een zwerfboek én een schat van een tante!’

‘Ja, dat weet ik wel’, gaf ridder Puffaard toe. ‘Ik heb niets tegen zwervers, wel iets tegen katten.’

‘Je mag ze niet allemaal over dezelfde kam scheren, Puffie’, zei vader.

‘Maak je geen zorgen, paps’, grijnsde de Grote Kattendoder.

‘Ik neem telkens een andere, nieuwe, vlijmscherpe...’

‘Je vergeet dat een van tante Knulps beste vrienden een kater is’, friste moeder Pufs geheugen op. ‘En oma Gnolia was vroeger ook bevriend met een heel lieve kat.’

‘Nu je het over oma hebt’, merkte vader op. ‘Waar blijft ze? Ze had hier al lang moeten zijn.’

Net op dat moment werd er drie keer kort maar krachtig op de deur van het hol geklopt.

‘Als je van de duivel spreekt’, glimlachte Pit.

Ze stootte de wenteltrap op en opende de deur.

Oma Gnolia glipte morrend het hol binnen.

Haar kapmantel was helemaal doorweekt.

‘Rotweer’, foeterde ze.

Het oude besje schudde zich als een natte hond en sukkelde de trap af.

‘Nog altijd last van reuma, oma?’ vroeg Pit.

‘Zwijg, kind! Het is nog niet beter, ook al slaap ik reeds drie dagen in de bloempot die ik op mijn hol heb gezet. Haboe, iedereen.’

‘Haboe, oma.’

‘Is Brammerd al terug?’ vroeg oma hoopvol aan moeder Braammuis.

‘Nee, nog altijd niet. Ik vrees dat we hem nooit meer terugzien.’

Oma trok haar kapmantel uit en legde een arm over de schouders van moeder Braammuis.

‘Kop op, Vira’, troostte ze. ‘Ik geloof niet dat die ouwe, sluwe Brammerd zich door een van die spleetogen heeft laten verschalken. Bovendien is hij nog heel snel voor zijn leeftijd. Tien keer sneller dan die arme Wies Woelmuis.’

‘Arme Wies Woelmuis?’ echode moeder. ‘Hoe bedoel je?’
Even bleef het stil in het hol.
Iedereen wachtte vol spanning op oma’s antwoord.
‘Knoert heeft de oude Wies te pakken gekregen.’
‘Wat?!’ schrok vader. ‘Alle keutels...’
‘O nee’, jammerde moeder Brammuis.
‘Nu is de maat vol!’ maakte vader Braammuis zich opeens erg boos. ‘Die moordenaar moet streng worden gestraft!’
‘Zo denk ik er ook over’, knikte oma Gnolia. ‘Dood-doodjammer dat ik door dat rotreuma geplaagd word. Ik zou die katten een lesje leren! Oog om oog, tand om tand!’
Puf keek triomfantelijk naar zijn vader.
Die deed alsof hij oma niet had gehoord.
‘Kom’, zei hij. ‘Straks komen we nog telaar op de Vergadering.’
Hij nam zijn regenjas en liep de trap op.
Vader en moeder Braammuis volgden hem.
‘Kennen jullie Wies Woelmuis, Pit?’ vroeg Woel.
‘Niet echt’, antwoordde Puf.
De grijsaard woonde al zijn hele leven onder de Knoestige Es aan de rand van het bos, vlak bij de Biesbeek.
Hij kwam zelden uit zijn hol.
Pit en Puf hadden hem maar één keer gezien, vorige zomer op het Grote Biezebosfeest.
Een aardige muis met kleine, gitzwarte kraalooogjes.
Die nu dus voor altijd gesloten waren.
‘Braaf zijn, hè’, zei moeder tegen Pit en Puf voor ze de deur achter zich dichttrok. ‘En op tijd in bed.’